

Arrest

nr. 156 631 van 25 november 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KENIS
Wolstraat 136
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. KENIS en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 februari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 10 juli 2015 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{het} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:³

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Op 5 februari 2014 diende betrokkene een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent. Op 30.07.2014 werd een weigeringsbeslissing genomen, maar deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.01.2015 wegens onzorgvuldige feitenvinding. Vandaar heden een nieuwe beslissing zich opdringt

Betrokkene heeft verschillende inbreuken op de openbare orde gepleegd en werd correctioneel veroordeeld:

op 31.07.2013 tot een werkstraf van 60 uren en een geldboete voor diefstal met geweld of bedreiging door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen,

op 3.10.2014 tot een gevangenisstraf van 3 maand wegens weerspanningheid.

Betrokkene werd ook herhaaldelijk door de politierechtbank veroordeeld. NI.

Op 3.10.2012 (bij verstek) met een rijverbod tot gevolg, op 26.11.2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 7.12.2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 4.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete, op 5.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete en rijverbod, op 5.09.2013 tot een geldboete, een gevangenisstraf van 3 maanden met geldboete en een rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 10.10.2013 (bij verstek) tot een geldboete en rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 25.08.2014 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete (gedeeltelijk met uitstel) en een rijverbod van 1 jaar, op 2.09.2014 tot een gevangenisstraf van 1 maand, een geldboete en rijverbod van 12 maanden.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene dochter is geboren in 2008. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat zowat elke aanvankelijke veroordeling bij verstek is moeten gebeuren en dat de herhaaldelijke inbreuken die door de politierechtbank zijn veroordeeld eigenlijk altijd over hetzelfde gaan: betrokkene blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd» zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. 't Is niet omdat betrokkene herhaaldelijk daarvoor bij verstek werd veroordeeld dat hij telkens bij de wegcontrole geen kennis heeft kunnen nemen van het feit dat hij zich moet in orde stellen. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg. Vandaar dat deze veroordelingen wel degelijk getuigen van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie van de correctionele veroordelingen.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

“Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2, 67-71).

En terwijl:

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen
- en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;
- en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu luidt de motivering van de bestreden beslissing als volgt:

“Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Op 5 februari diende betrokkene een aanvraag in van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent. Op 30.07.2014 werd een weigeringsbeslissing genomen, maar deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.01.2015 wegens onzorgvuldige feitenvinding. Vandaar heden een nieuwe beslissing zich opdringt. Betrokkene heeft verschillende inbreuken op de openbare orde gepleegd en werd correctioneel veroordeeld:

Op 31.07.2013 tot een werkstraf van 60 uren en een geldboete voor diefstal met geweld of bedreiging door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen,

Op 3.10.2014 tot een gevangenisstraf van 3 maand wegens weerspannigheid.

Betrokkene werd ook herhaaldelijk door de politierechtbank veroordeeld, nl:

Op 3.10.2012 (bij verstek) met een rijverbod tot gevolg, op 26/11/2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 7.12.2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 4.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete, op 5.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete en rijverbod, op 5.09.2013 tot een geldboete, een gevangenisstraf van 3 maanden met geldboete en een rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 10.10.2013 (bij verstek) tot een geldboete en een rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 25.08.2014 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete (gedeeltelijk met uitstel) en een rijverbod van 1 jaar, op 2.09.2014 tot een gevangenisstraf van 1 maand, een geldboete en een rijverbod van 12 maanden.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijke gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkenes dochter is geboren in 2008. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en de regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier

verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat zowat elke aanvankelijke veroordeling bij verstek is moeten gebeuren en dat de herhaaldelijke inbreuken die door de politierechtbank zijn veroordeeld eigenlijk altijd over hetzelfde gaan: betrokkene blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd, zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. 't Is niet omdat betrokkene herhaaldelijk daarvoor bij verstek veroordeeld werd dat hij telkens bij de wegcontrole geen kennis heeft kunnen nemen van het feit dat hij zich in orde moet stellen. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg. Vandaar dat deze veroordelingen wel degelijk getuigen van het niet geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie met de correctionele veroordelingen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in de richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

(...)"

Uit deze motivering blijkt geenszins dat de administratieve overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de zaak.

Zij kan niet in alle redelijkheid tot het besluit komen dat aan art. 8 EVRM geen afbreuk wordt gedaan en dat de genomen maatregel in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen".

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

De bestreden beslissing toont niet aan dat de inmenging in het gezinsleven van verzoeker gegrond is op een dringende sociale behoefte of in verhouding zou staan met het nagestreefde doel.

Verzoeker zal uiteraard niet ontkennen veroordelingen te hebben opgelopen. De correctionele veroordeling van 3 juli 2013 betreft een feit van jaren geleden, nl. 8 juni 2009.

De correctionele rechter nam bij behandeling van de zaken op tegenspraak uitgebreid kennis van de familiale en economische situatie van verzoeker en motiveerde de 60 opgelegde uren werkstraf als volgt:

"verzetdoende partij vraagt een werkstraf, gezien hij sinds de datum van de feiten een stabiel gezinsleven heeft en ook reeds gewerkt heeft (...).

De rechtbank acht dit een gepaste straf zoals hierna begroot, rekening houdend met de ernst van de feiten en omstandigheden, het tijdsverloop waarin hij een stabiel leven opbouwde en teneinde hem opnieuw in het arbeidscircuit in te schakelen." (blz. 4 vonnis 31 juli 2013, stuk 6)

De correctionele rechter heeft bijgevolg met oog voor de familiale belangen van verzoeker een werkstraf opgelegd.

De veroordelingen door de politierechtbank zijn uiteraard betreurenswaardig. Het is echter niet omdat enkele van de veroordelingen bij verstek gebeurden dat hier 'een onwil tot integratie' uit afgeleid kan worden door de administratieve overheid. Verstek laten is een recht dat elke beklaagde heeft, zonder dat hier enige ingesteldheid uit blijkt.

Het moge echter ook duidelijk zijn dat verzoeker de laatste jaren van koers veranderde en bij kennisname van de laatste vonnissen steeds verzet aantekende om zich persoonlijk te gaan verantwoorden bij de politierechter. Het is ook niet omdat de laatste vonnissen dateren van respectievelijk 25.08.2014 en 02.09.2014 dat de feiten dat jaar gepleegd zijn, integendeel.

De administratieve overheid houdt ten onrechte enkel rekening met de recentheid in de tijd van de vonnissen, en toont niet aan dat de feiten recentelijk gepleegd zouden zijn.

Er is bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek gebeurd naar of het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, quod non. Men heeft eveneens geen rekening gehouden met de evolutie van verzoeker sinds de datum van de feiten.

Zeer vermeldenswaardig is het feit dat verzoeker in de periode voor de bestreden beslissing voltijds aan het werk was bij de NV HTC TANKCLEANING, alwaar men tevreden is van zijn prestaties en graag verder beroep op hem wil doen (stuk 5 en 7).

Er zijn geen indicaties dat verzoeker zich na zijn veroordelingen nog verder aan de Belgische wetten onttrekt. Integendeel, hij respecteert zijn rijverboden en doet zijn best zich in te zetten voor de maatschappij. Hij wordt hierin uiteraard gesteund door zijn gezin.

Wanneer de administratieve overheid zich uitsprekt over de 'onwil tot integratie' is alvast geen rekening gehouden met en geen onderzoek gedaan naar de economische integratie van verzoeker.

De administratieve overheid maakt in haar beslissing geen afweging tussen de geringe maatschappelijke impact van de veroordelingen en de enorme gevolgen die de weigeringsbeslissing heeft voor de familiale belangen van verzoeker en zijn gezin, beschermd door art. 8 EVRM.

Er wordt op algemene wijze geoordeeld dat het "het gezin immers vrijstaat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest."

Uiteraard is deze overweging louter formeel.

Dat betrokkene 'een andere verblijfplaats kan kiezen' houdt de facto in dat hij zich in een ander land zou moeten proberen te vestigen. Hoe kan verzoeker dan nog genieten van zijn recht op een gezinsleven? Hoe vaak kunnen zijn kinderen en zijn partner hem in zo'n omstandigheden zien?

Deze argumentatie geeft blijk van het niet voldoende afwegen van de gezinsbelangen en het nagestreefde doel. Het gezin heeft al zijn belangen in België. Hijzelf én zijn partner hebben in België vast werk, de vader van verzoeker is in België woonachtig en de kinderen zijn Nederlandstalig en Channele gaat in Antwerpen naar school.

De andere, louter theoretische optie die de administratieve overheid suggereert houdt in dat het 'het gezin vrijstaat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen'. Dit zou dan impliceren dat de partner van verzoeker én verzoeker zelf allebei hun werk zouden moeten opzeggen en de Nederlandstalige kinderen van school zouden moeten halen om te proberen zich in een ander land te gaan vestigen.

De bestreden beslissing bevat overigens nog een onzorgvuldigheid, daar waar zij telkens melding maakt van één kind ("betrokkenes dochter werd geboren in 2008" en "moeder en kind in België verblijven"), terwijl betrokkene vader is van twee Belgische kinderen.

Frappant is dat het tweede deel van de argumentatie van de administratieve overheid letterlijk overgenomen is uit hun eerdere (door de Raad vernietigde beslissing) van 30 juli 2014. Ook hier vermeldt de beslissing slechts één kind (stuk 8).

Er is na de vernietiging van de vorige beslissing duidelijk enkel wat geknipt en geplakt bij de afweging betreffende artikel 8 EVRM, waaruit opnieuw blijkt dat de administratieve overheid onzorgvuldig te werk is gegaan en zich allerm minst vergewist heeft van de actuele familiale en economische situatie van het gezin.

Samengevat is de beslissing onzorgvuldig genomen en schendt de administratieve overheid het proportionaliteitsbeginsel door onvoldoende de afweging te maken tussen verzoekers veroordelingen en de ernst en de situering van de feiten in de tijd, en anderzijds de familiale belangen van verzoeker die een gezin vormt."

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, tweede lid van het EVRM, voorziet dat beperkingen in de uitoefening van het recht op gezinsleven mogelijk zijn indien de inmenging bij wet voorzien is en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Te dezen weigert de bestreden beslissing de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt, verwijzend naar verschillende strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, gemotiveerd dat verzoeker een *voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving*.

Aldus is de inmenging in het gezinsleven voorzien bij wet en werd zij genomen in overeenstemming van een van de oogmerken die toelaatbaar zijn overeenkomstig artikel 8.2 van het EVRM.

De noodzakelijkheidsvereiste in artikel 8.2. van het EVRM vereist evenwel een proportionaliteitsafweging bij het nemen van die beslissing. De bestreden beslissing motiveert in dit verband:

“Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene dochter is geboren in 2008. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat zowat elke aanvankelijke veroordeling bij verstek is moeten gebeuren en dat de herhaaldelijke inbreuken die door de politierechtbank zijn veroordeeld eigenlijk altijd over hetzelfde gaan: betrokkene blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd» zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. 't Is niet omdat betrokkene herhaaldelijk daarvoor bij verstek werd veroordeeld dat hij telkens bij de wegcontrole geen kennis heeft kunnen nemen van het feit dat hij zich moet in orde stellen. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg. Vandaar dat deze veroordelingen wel degelijk getuigen van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie van de correctionele veroordelingen.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”

Verzoeker voert echter aan -en staft dit aan de hand van de geboorteaktes- dat hij echter niet een, maar twee dochters heeft. De gevoerde proportionaliteitsafweging gaat dan ook uit van onjuiste feitelijke vaststellingen met betrekking tot het gezinsleven en is hier bijgevolg door aangetast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, optredend als annulatierechter, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT